

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/113/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412212904
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6412212904.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, zapísaný v Obchodnom registri Okresného úsud Bratislava I. v odd. Sro, vložka č. 23636/B, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zast. Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36 864 421, zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I. v oddelení Sro, vložka č. 600065/B, so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu zo dňa 25. 02. 2013 proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4C/98/2012-42 zo dňa 11. 02. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

V dôvodoch rozhodnutia poukázal, že žalobca vo veci podal návrh na prerušenie konania a to z dôvodu, že bola podaná sťažnosť na Ústavný súd SR, podľa článku 127 Ústavy SR, v konaní o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie o ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Sú preto dané dôvody na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ OSP a § 109 ods. 2 písm. c/ OSP.

Súd k návrhu uviedol, že o tom, či sú sudcovia okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci už právoplatne rozhodol krajský súd. Skutočnosť, že súdom prejednávané veci náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom procesného súdu v inej veci, hypotézu právnej normy uvedenej v § 14 ods. 1 OSP neuplatňuje. Pomer sudcu k veci, zakladajúci pochybnosť o jeho nestrannosti, by mohol byť za okolností v tomto konaní naplnený napr. vtedy, ak by mal ten istý sudca prejednať žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy alebo škody, ktorá mala byť spôsobená jeho vlastným postupom v posudzovanom konaní, prípadne postupom iného sudcu, či sudkyne, s ktorým by bol prejednávajúci sudca vo vzťahu osoby blízkej. V tejto súvislosti poukázal okresný súd aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky v konaní 30Cdo 727/2011.

V prípadoch uvedených v ust. § 109 ods. 2 OSP je daná súdu voľba, či konanie preruší, alebo urobí iné vhodné opatrenia. Žalobca však nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by v súčasnom období prebiehalo nejaké konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá by mala vplyv na žalobu týkajúcu sa náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Proti uzneseniu odvolanie podal. žalobca. Navrhol zrušiť uznesenie okresného súdu a vec tomuto vrátiť na opätovné prejednanie.

Úvodom svojho odvolania odcitoval ust. § 221 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/ OSP.

Vytýka súdu, že nekonkretizuje prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Podľa neho je rozhodnutie preto nepreskúmateľné. Rozhodnutie porušuje právo žalobcu na súdnu ochranu, pretože neobsahuje dostatočné odôvodnenie výroku, z ktorého by bolo možné zistiť akými úvahami bol súd vedený pri jeho koncipovaní. Rozhodnutie súdu považuje za arbitrárne a tým aj ústavne neakceptovateľné.

Zo zásady spravodlivého súdneho konania vyplýva potreba, aby odôvodnenie výroku súdneho rozhodnutia o otázke neprerušenia konania zodpovedalo požiadavke preukázania skutočností vypovedajúcich o možnosti pokračovať v konaní a to mimo rozumných pochybností.

Žalobca nesúhlasil s tvrdením súdu, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami. Dňa 08. 02. 2013 podal elektronicky na zverejnenú emailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Znamená to, že žalobca riadne a včas požiadal o prerušenie konania a uviedol dôležité dôvody.

Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou súdnou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach.

V ďalšom texte odvolania žalobca rozoberá teoreticky otázky vylúčenia sudcu vo veci a pojednávania vecí sudcom, ktorého on ako účastník konania považuje za zaujatého.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správne.

V odvolaní odvolateľ uvádza, že podľa § 221 ods. 1 OSP

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným
- b) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci,
- c) konanie má inú vadu,
- d) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

K týmto odvolacím dôvodom žalobca uvádza aj príslušné čísla ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

V odvolacom konaní je však odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP). To znamená, že nestačí uviesť rozsah v akom je rozhodnutie napádané s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia, ale je potrebné špecifikovať aj dôvody odvolania zodpovedajúce ustanoveniu § 205 ods. 2 OSP.

Z tvrdenia žalobcu „Zo zásady spravodlivého súdneho konania vyplýva potreba, aby odôvodnenie výroku súdneho rozhodnutia o otázke neprerušenia konania zodpovedalo požiadavke preukázania skutočností vypovedajúcich o možnosti pokračovať v konaní a to mimo rozumných pochybností“. Žalobca cituje aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 25/06 z 10. 05. 2006.

V ďalšej časti odvolania je poučenie ako súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov.

Žalobca tiež nesúhlasí s tvrdením súdu.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že z rozhodnutia súdu prvého stupňa nepochybne a zrozumiteľne vyplýva prečo nepovažoval návrh na prerušenie konania za dôvodný. Žalobca však žiada ďalšie dôvody. Nepoukázal však nerozumie v súdnom rozhodnutí súdu prvého stupňa a na konkrétne akú skutkovo relevantnú otázku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany žiada odpoveď.

Tvrdenie účastníka o tom, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, pretože on mu nerozumie, nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Stačí, že rozhodnutie je zrozumiteľné vo všeobecnosti pre väčšinovú vzorku priemernej populácie.

Odvolací súd nepovažuje za náležité a preskúmateľné iba také rozhodnutie, ktoré je argumentačne obsiahle, zaoberajúce sa rôznymi právnymi teóriami, pričom povaha právneho posúdenia často ustupuje do pozadia.

V písomnom vyhotovení rozhodnutia podľa zákona musí sudca vysvetliť všetky právne relevantné skutočnosti tak, aby v konečnom dôsledku bolo rozhodnutie presvedčivé. Nejde o to, aby bolo rozhodnutie presvedčivé pre účastníkov ako jeho potenciálnych „čitateľov“, ale jednoducho aby bolo jasné, zrozumiteľné a presvedčivé.

Presvedčivosť nemožno dosiahnuť kvetnatým štýlom a ani poňatím odôvodnenia ako stručnejšej dizertačnej práce s doslovným citovaním rôznych nesúrodých prameňov, ale jasným v nevyhnutnej miere stručným a pochopiteľným výpočtom tých zásadných momentov, ktoré vo svojom súhrne viedli súd resp. sudcu k vydaniu rozhodnutia.

Presvedčivosť rozhodnutia nemožno chápať ako absolútnu kategóriu (že rozhodnutie každého presvedčí svojou vecnou správnosťou), pretože takejto kategórie sa v chápanom smere objektívne nemožno dopracovať, ale ide o presvedčivosť ako výsledok intelektuálnej práce sudcu vyjadrenú vo vydanom rozhodnutí. Rozhodnutie je treba chápať ako logicky pochopiteľný celok, ktorého jadro tvoria čiastočné skutkové zistenia, ktoré vychádzajú z riadne vykonaných dôkazov logicky vyúsťujúcich do záveru o zistenej skutkovej podstate prípadu, ktorá bola sudcom podrobená právnej kvalifikácii a vyústila v podradenie takto zisteného skutku pod sudcom vyhľadajú právnou normu, či ním prijatý záver, že takto norma chovania nebola nájdená a preto k takejto subsumpcii resp. aplikácii nebolo možné pristúpiť.

Krajský súd zdôrazňuje, že v európskej právnej kultúre sa stále viac preferuje diskurzívna metóda právneho a sudcovského uvažovania, ktorá kladie mimoriadny dôraz na racionálnosť a presvedčivosť sudcovskej argumentácie obsiahnutej v odôvodnení.

Odvolací súd teda nevidí dôvod posudzovať rozhodnutie súdu prvého stupňa ako chybné, keď v odvolaní žalobca žiada jeho „podrobnejšie“ zdôvodnenie.

Odvolanie sa v ďalšom zameriava na tvrdenia, ktoré prvostupňovému súdu boli známe a vychádzal z nich pri vydaní rozhodnutia a zaoberá sa najmä skutočnosťou či mal alebo nemal krajský súd vylúčiť z rozhodovania sudcov okresného súdu. Ďalej žalobca upozorňuje na právny názor vyslovený Krajským súdom v Trnave, tvrdí, že rozhodnutie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd.

Odvolateľ však neuviedol v čom „údajne“ vyvolané konanie pred ústavným súdom môže prispieť k vysvetleniu otázky, ktorú súd nie je v tomto konaní oprávnený skutkovo riešiť.

Odvolateľ ani neuvádza, že určitý všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s ústavou zákonov alebo medzinárodnou zmluvou.

Námietky žalobcu sa týkajú procesného postupu a predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu o vylúčení či nevyvúčení sudcov okresného súdu. Nekonkretizujú žiadny skutkový problém, ktorého vyriešenie Ústavným súdom by mohlo mať význam pre rozhodnutie súdu v prebiehajúcej veci.

Pokiaľ ide o dôvod prerušenia podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP okresný súd správne poukázal, že v prípadoch keď sú naplnené podmienky pre použitie tohto ustanovenia môže súd prerušiť konanie alebo urobiť iné vhodné opatrenia. Závisí to teda na úvahe súdu.

Oba navrhované dôvody prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ OSP a § 109 ods. 2 písm. c/ OSP sú dôvodmi na prerušenie konania iba v prípadoch, ktoré spočívajú v riešení otázok hmotného práva a neriešia možnosti aplikácie práva procesného.

Za tohto stavu veci považuje krajský súd odvolanie žalobcu za nedôvodné.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.